

er altsaa helbigere at ordne det ad administrativt. Det end ved Lov, og siger man, at Administrationen dog ikke vil være istand til at ramme det Rette, svarer jeg: der er vist Tilfælde, hvor det ikke kan skee, men jeg vil netop i denne Lovs Forhold søge Beviset for, at det kan skee heldigt her. Jeg vil blot udhæve her med Hensyn til den ofte omtalte Gjenstand angaaende Begravelsen hvad man har sagt, at Præsten ikke kender den Lov, der har givet den Indrømmelse, der gjør, at der virkelig ikke kan være Trang til Loven, det er kun administrative Bestemmelser, som han ikke behøver at kende. Men jeg veed, at naar der skulde gives et alvorligt Svar i det virkelige Liv, vilde Præsten sige: Jeg har Leilighed til at kende Bestemmelserne, de ere komne til min Kundskab, og gennemføre dem vil jeg, fordi jeg derved fjerner Ulemper, som ellers vilde optaae, og det er netop paa den Maade, hele denne Materie er ordnet, og det er ikke blot med Hensyn til Begravelse i Almindelighed, men med Hensyn til den 4de Paragraph, som, hvis jeg ikke feiler, igjennem et Endringsforslag i Folkethinget er optagen. Det, som staaer i denne Paragraph, er ordnet forlængst ved administrative Bestemmelser. Kirkeritualet siger, at Catholiker ikke maae begraves med kirkelige Ceremonier. Det var en Bestemmelse, som holdt sig en Tid; men man kom til Erkjendelse om det Urigtige deri, og man gjorde Begyndelsen med ad administrativt at sige, Catholiker kunne begraves med de sædvanlige Ceremonier; der er ikke Noget iveien for, at den lutheriske Præst kan faste Jord paa dem, og saaledes blev Sagen gennem Cultusministerens Haand ledet til et godt Resultat.

Der er en Bemærkning, som jeg endnu skal tillade mig at gjøre, og som omfatter to Punk-

ter, deels for saa vidt, som det viser sig, at Cultusministeren har haft fuldkommen Ret, naar han har sagt, at der ved Lovens Gjenemførelse vilde udvikle sig særdeles Banse-ligheder, og deels, at der, naar denne Lov gaar igjennem, vilde udvikle sig særdeles stor Uleilighed og mange Conflictter med den bestaaende Lovgivning. Jeg har opfat at benytte dette Argument til Slutningen, netop fordi det har sin Betydning i begge Retninger. Det er bestemt i Anordningerne om Almueskolevæsenet, i § 28, hvis jeg husker ret, for Kjøbstæderne og i § 21 for Landets Vedkommende med Hensyn til Daab, Brudevielse og Begravelse, at naar disse kirkelige Handlinger foregaae paa andre Dage end Søndage, skal Alting saaledes være i Orden, at Eigene kunne være paa Kirkegaarden Kl. 11 $\frac{1}{2}$, for at ikke Skolegangen skal forsummes, og saa skal den Dag Skolegangen ophøre Kl. 11 og begynde Kl. 12 $\frac{1}{2}$. Jeg vil blot henstille til det ærede Landstings Overveelse, om ikke Cultusministeren, naar der sees hen dertil, har den fuldkomneste Ret, naar han siger, at der vil udvikle sig mangfoldige Ulemper deraf, uovervindelige Hindringer. Vi tænke os blot, at de i en Menighed Bofatte ville vies eller have andre kirkelige Handlinger foretagne af den Præst, de have sluttet sig til. Loven indeholder ikke anden Indskrænkning end den, der staaer i § 1, at det ikke maa skee til en Tid, hvor Kirken benyttes; men der er slet ikke tænkt paa, at der fra de Bestemmelser, jeg har udhævet, vilde komme Hindringer paa mange Maader, og jeg kan ikke Andet end troe, at ogsaa dette burde være et væsentligt Moment, saa at Hensynet dertil vilde være en Omstændighed, der vil medvirke til, at det høitærede Landsting ikke gaar ind derpaa.